

žalovati své udánlivé nároky. Na tom nemění nic, že jde o směnečné pohledávky, ježto ve sporu žalované proti žalobcům byli by žalobci oprávněni vznésti podle § 87 směn. zák. nejen námitky, jež plynou ze směnečného práva samého, nýbrž i námitky, jež jim přísluší bezprostředně proti tomu, kdo žaluje, tudíž proti odpůrkyni. Totéž platí i o zákazu jakéhokoliv opatření nároku, dáti směnky dále, po případě je protestovati a zažalovati úvěrním ústavem K., neboť odpůrkyně právem poukazuje k tomu, že již jí nepřísluší nárok ze směnek a dispoice s nimi. Plným právem poukazuje odpůrkyně i k tomu, že příkaz poddlužnici, by směnky nevydávala, neprotestovala ani nezažalovala, odporuje zákonu. Poddlužnice jest nepochybně směneční věřitelkou, nabyla-li směnky odpůrkyní indosované a navrhovateli akceptované. Žádná ze stran nemá proti poddlužnici ani směnečnou pohledávku podle § 379 ex. ř. ani nárok na vydání směnek. Dopis ze dne 8. října 1932 osvědčuje naopak, že poddlužnici nebylo nic známo o jsoucnosti a obsahu smlouvy mezi stranami, aniž o smlouvě mezi žalovanou a bankou V. Poddlužnici jakožto třetí osobě nelze zapověděti, by se směnkami dále nenakládala, jmenovitě jí nelze zapověděti zachování směnečných práv. Z toho vyplývá, že žalobci v každém směru navrhli nevhodné prostředky k zajištění svého práva a že proto již z tohoto důvodu jest jejich návrh neodůvodněný. Pokud jde o podpůrně uplatněnou peněžitou pohledávku žalobců, není osvědčeno ohrožení ve smyslu § 379, druhý odstavec, ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění a stěžovatelé se poukazují na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody dovolacího rekursu. Proti záповědi podle § 382 čís. 7 ex. ř. jest oprávněn k rekursu i poddlužník (srov. rozh. sb. n. s. čís. 9431). Tvrdí-li stěžovatelé, že není ve spisech podkladu pro domněnku rekursního soudu, že odpůrce směnky již nemá, přehlížejí, že sami uvedli ve svém návrhu na povolení prozatímního opatření, že postoupil směnky poddlužnici. Nabyla-li tato směnek od odpůrce bezeplatně — opak nebyl v návrhu tvrzen a nebylo ani tvrzeno, že nabyla směnek bezúplatně — nelze ji nijak obmeziti soudní obstavkou ve volném nakládání se směnkami. K okolnostem uplatněným v dovolacím rekursu nelze přihlížeti jako k novotám. Stěžovatelé též přehlížejí, že poddlužnicí není banka V., která se prý zavázala k vrácení směnek, nýbrž úvěrní ústav K. Dovolacímu rekursu nebylo proto vyhověno.

Čís. 12678.

Jde-li o rozhodnutí, komu má býti nemanželské dítě, jehož matka zemřela, dáno do výživy a výchovy, zda nejbližší pokrevní příbuzné, babičce, v jejíž výživě a výchově dosud jest, či nemanželskému otci, jest babičku pokládati za účastnici nesporného řízení oprávněnou k rekursu.

(Rozh. ze dne 8. června 1933, R I 488/33.)

Nemanželské dítě bylo po smrti matky ve výchově a výživě babičky. Návrh nemanželského otce, by mu bylo dítě dáno do výchovy a výživy, soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu babičky dítěte zrušil usnesení obou nižších soudů pro zmatečnost a uložil prvému soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Napadené usnesení bylo doručeno jen poručníku dítěte Josefu H-ovi dne 14. dubna 1933 a právnímu zástupci navrhovatele JUDr. B-ovi dne 19. dubna 1933. Podání ze dne 30. dubna došlo k soudu první stolice dne 4. května 1933, jež jest podle jeho obsahu a návrhu pokládati za dovolací rekurs, učinila jen babička dítěte Marie Š-ová za souhlasu poručníka Josefa H-a, který však sám jako zákonný zástupce dovolací rekurs nepodal. Je tudíž především řešiti otázku, zda babička dítěte byla oprávněna k rekursu a, pakli ano, zda rekurs byl podán včas. Podle § 37 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. jest oprávněn k rekursu v nesporném řízení jen účastník tohoto řízení; podle § 6 cit. zák. jest účastníkem ten, kdo může býti rozhodnutím soudu ve svých právech přímo dotčen nebo kdo uplatňuje právní zájem, by soud učinil nějaké rozhodnutí. V případě tomto jde o rozhodnutí soudu podle obdoby § 169 obč. zák., komu nemanželské dítě, jehož matka zemřela, má býti dáno do výživy a výchovy, zda babičce Marii Š-ové, či nemanželskému otci Janu K-ovi. Jak ze spisů poručenských jde na jevo, je stěžovatelka nejbližší pokrevní příbuznou soudního chráněnce nezl. Jana H-a, jehož měla od narození až asi do 12. roku ve výživě a výchově a jenž se, pobýv pak asi 2 roky u svého nemanželského otce, vrátil opět k babičce, v jejíž výživě a výchově dosud jest a učí se řemeslu klempířskému. Jest tudíž babičce jako nejbližší příbuzné (§ 217 obč. zák.), a jako dosavadní vychovatelce přiznati právní zájem na rozhodnutí poručenského soudu v příčině umístění jejího vnuka co do výživy a výchovy, a jest ji pokládati za účastníka nesporného řízení podle § 6 zák. o nesp. říz. a tudíž také za oprávněnou podati dovolací rekurs podle § 37 zákona o nesp. říz. Poněvadž pak ani usnesení prvního soudu ani usnesení rekursního soudu jí nebylo doručeno, nepočala rekursní lhůta v § 36 zákona o nesp. řízení stanovená pro ni vůbec běžeti, a rekurs její došlý k soudu dne 4. května 1933 byl tudíž podán včas, takže ustanovení § 36 (4) zák. o nesp. říz. nepřichází tu vůbec v úvahu. Ve věci samé shledal nejvyšší soud, že stěžovatelka jako účastník řízení nebyla o žádosti nemanželského otce Jana K-a, by mu nezl. Jan H. byl dán do výživy a výchovy, vůbec slyšena, čímž byla porušena zásada o nutnosti slyšení účastníky v nesporném řízení před rozhodnutím (§ 23 zák. o nesp. říz.), takže je tu důvod zmatečnosti podle § 41 — g) zák. o nesp. říz., jehož jest dbáti z úřadu (§ 41 (4) téhož zák.).